

філософії того часу, прагнули у теології спиратися не лише на релігійні почуття, а й на наукові докази. Ні авторитет отців церкви, ні настанови соборів, ні саме Св. Письмо не визнавалися ними як вищий авторитет і критерій істини. Для професорів академії характерне звернення до самих відчуттів, здорового глузду, спостереження, повсякденного досвіду, експерименту. Значну увагу вчені Києво-Могилянської академії приділяли проблемі взаємозв'язку волі і розуму. Визначаючи свободу волі, вони пріоритетного значення надавали переважно розуму. Останній, на їхню думку, здійснює моральний вплив на волю, даючи їй різні варіанти вибору між добром і злом, правильним і неправильним. При цьому вони наголошували на необхідності гармонізації раціонального і вольового моментів у людині, що сприяло б здійсненню нею такого життєвого шляху, який привів би її до мети, тобто блага, щастя. Згодом все помітнішою стає тенденція створення першого власного інформаційного поля, актуалізується проблематика навколо співвідношення «Людина-Всесвіт», переноситься акцент на натурфілософські питання. Філософську традицію, що проіснувала до 1817р., репрезентує когорта видатних мислителів, таких, як наприклад І.Гізель, який обстоював ідеї рівня європейської філософської культури у 17 ст., (його праці: «Філософські аксіоми», «Твір про всю філософію» та ін.), де проаналізовані актуальні метафізичні натурфілософські проблеми. Також фундаторами філософської традиції киево-могилянців були: С. Яворський, Й. Кононович-Горбацький, М. Козачинський, Г. Кониський, Ф. Прокопович та ін.

УДК:687.03.677.017

УКРАЇНСЬКА НАЦІОНАЛЬНА ІДЕЯ

Студ. М.І. Аль-Зейбак, гр.БДК-2-15

Наук. керівник доц. Р.В. Множинська

Київський національний університет технологій та дизайну

Отже, українська національна ідея - це дальше формування і утворення української самостійної національної, в основу якої покладено українські національні цінності і в першу чергу українська культура і мова як державна, яка пануватиме в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

Процес формування української національної ідеї можна відобразити за допомогою трьох історичних періодів:

1. Від пізнього середньовіччя до доби Гетьманщини (кін. XV ст. — 1654 р.): усвідомлення українцями себе як єдиного народу з самотутньою культурою та менталітетом; усвідомлення рівних із сусідніми народами прав на свободу;

2. Від поч. XIX ст. до розпаду УНР (поч. XIX — 1919 р.): створення літературної мови, формування власної політичної та наукової думки, театру та літератури, що свідчить про духовне осмислення власної національної ідентичності; прагнення до створення власної держави;

3. Від відновлення незалежності України до сьогодення (від 1991 р.): формальне утворення української нації; «постколоніальний» менталітет нації — відсутність гордості за власну мову та культуру.

Концепції української національної ідеї вітчизняних мислителів XIX — XX ст.:

М. Драгоманов Громадські інтереси є важливішими за національні. Державний устрій сприяє суспільній нерівності, тому світова спільнота має постати у формі спільки самоврядних громад, серед яких буде й українська громада.

Т. Зіньківський Національною ідеєю українців має стати націоналізм, який є в той же час невід'ємною частиною космополітизму. Українська інтелігенція має стати провідником культурного відродження українського народу.

М. Грушевський Спростування теорії російських мислителів щодо проживання на українських етнічних територіях великоросійського народу перед тим, як ці землі заселили

українці, що прийшли з Прикарпаття. Суб'єктом історичного поступу є народ. Українці мають самобутню мову, культуру, історію, яка бере початок з часів Київської Русі.

О. Потебеня Мова формує особливості національного менталітету народу. Національності світу мають жити в умовах рівності і взаємоповаги. Проблемою українського народу є відсутність національної свідомості та свідомої праці на користь держави.

І. Франко Концепція необхідності побудови на українській території національної соціалістичної держави. Українська культура, мова, преса — інструменти пробудження національної свідомості.

УДК 13(100)

ФІЛОСОФІЯ ЗІГМУНДА ФРЕЙДА

Студ. Ф.С. Макацьора, гр.БТЕ 1-15

Наук. керівник доц. Р.В. Множинська

Київський національний університет технологій та дизайну

У молоді роки Фрейд зацікавився гіпнозом та його використанням для допомоги душевнохворим. Пізніше він відмовився від гіпнозу, надаючи перевагу своєму власному методу вільних асоціацій та аналізу сновидінь. Ці методи стали основою психоаналізу. Фрейд також цікавився тим, що називали істерією, а зараз відомо нам як конверсійний синдром..

Уперше термін «психоаналіз» Фрейд використав французькою мовою 30 березня 1896 року в опублікованій ним статті про етіологію неврозів у «Неврологічному Журналі». У 1900 році він видав свою першу самостійну роботу «Тлумачення сновидінь», яка присвячувалась аналізу неврозів з допомогою вивчення сновидінь аналізанта (пацієнта). Здійснюючи дослідження з використанням методу вільних асоціацій, він дійшов висновку, що джерелом неврозу більшості аналізанти є пригнічені сексуальні бажання (лібідо). При порушеннях розвитку лібідо (наприклад при фіксації на матері – Едіпів комплекс) воно не може бути вдоволене і проявляється у вигляді симптомів психічного захворювання. Також невгамований потяг може бути перенаправлено на несексуальні цілі (сублімація). Відповідно, у цій концепції прояви заглушених сексуальних бажань можуть бути знайдені не тільки в снах та неврозах, але й в літературі та мистецтві (а також і в інших породженнях людської свідомості). У своїх ранніх роботах (до 1920 року) Фрейд у якості джерела неврозів розглядає конфлікт несвідомого стану (який керується «принципом задоволення») та свідомості, яка прагне до самозбереження («принцип реальності»). Внаслідок цього головна увага зосереджується на конфлікті Всередині психічної інстанції, яка керується принципом реальності. У праці «Я та Воно» Фрейд виділяє в структурі психіки три компоненти - «Воно» (ід), «Я» (його) та «Я-Над» (супер-его). «Воно» відповідає за позасвідомий потяг, «Я» - принцип реальності. «Я-Над» формується в процесі засвоєння людиною соціальних норм, панування над психікою стає неусвідомленим, приводить до виникнення, так званої «Совісті» і неусвідомленого почуття провини.

Більша частина сучасних психоаналітиків не визнає пригнічену сексуальність джерелом всіх психічних розладів, переважно сексуальне трактування образів у снах також викликає сумніви. Водночас запроваджене Фрейдом поняття несвідомого, метод пророблення прихованих причин симптомів та «економічний» розгляд психічних процесів, як взаємодії відособлених інстанцій, лежить в основі більшості шкіл сучасного психоаналізу, психотерапії та теорії особистості. Ідея в тому, що твори мистецтва можна розглядати як результат невротичних переживань творця та прояву неусвідомленого. Таке тлумачення мало величезний вплив на культуру ХХ століття. Теорії Фрейда та його методи лікування викликали полеміку у Відні у ХХ столітті і досі залишаються предметом гарячих суперечок. Ідеї Фрейда часто обговорюють та аналізують в літературних та філософських роботах на додаток до неспинних дискусій в наукових та медичних роботах. Його часто називають «батьком психоаналізу».